

[Bindslev.]

ligger for os, saa ser jeg saaledes paa det, at det ikke alene byder mig imod rent instinktivt, men at det ogsaa betegner Betrædelsen af et Skraaplan, som jeg vil anse det for i højeste Grad uforsvarligt og risikabelt at betræde. Selv om Konsekvenserne af selve dette Lovforslag neppe kan blive vidtrækkende, da dets Bestemmelser rummer relativt stærke Begrænsninger, er jeg dog ikke i Tvivl om, at det før eller senere vil blive brugt som et Springbræt for langt videregaaende racehygiejniske Eksperimenter, som jeg maa anse for at være en overordentlig stor Fare for Samfundet.

Ikke mindst anser jeg det for betænkeligt, at et saadant Lovforslag fremkommer paa et Tidspunkt, hvor en vis Opfattelse i Befolkningen er ved at gribe om sig, man kan næsten sige med rasende Hast, en Opfattelse, som synes at bygge paa en meget populær Opfattelse af de Resultater, som Videnskaben paa nærværende Tidspunkt er naaet til. Jeg kan ikke tro andet end, at dette Lovforslag, hvis det vedtages i den danske Rigsdag, vil yderligere føre til at forvrænge den Opfattelse af disse Problemer, som der agiteres saa stærkt for ude i Befolkningen.

I denne Sammenhæng vil jeg gerne citere en Udtalelse af Landstingsmand Steincke. I en Artikel i 1921 om Fremtidens Forsørgelsesvæsen kommer han ogsaa ind paa disse Spørgsmaal og skriver bl. a. følgende, som jeg beder om Lov til at citere:

„Thi skal man gaa forsvarligt frem, saaledes at det enkelte Individ ikke skal bedømmes efter rene Stutterisynspunkter, maa Grundlaget være videnskabelig uangribeligt, befriet for Føleri og Godtkøbsagitation, idet Raceforbedringstanken, kastet i Grams og udleveret til almindelig Mishandling i Dagspressen, utvivlsomt, med Befolkningens hele aandfattige Niveau *in mente*, vilde faa en yderligere forraaende Virkning. Thi naar man kender den uegennyttige Ihærdighed, med hvilken Videnskabens seneste og mest tvivlsomme Hypoteser altid forgroves, og naar man ved, hvor kritikløst og forudsætningsløst Flertallet sluger alle halvmødne Resultater uden at fordøje dem, nødes man til at være forsigtig.“

Det er denne Landstingsmand Steinckes Advarsel mod at lade de videnskabelige Hypoteser, hvormed der endnu arbejdes, komme ud til Befolkningen og en vis Aandsretnings mere eller mindre kritikløse Be-

handling — det er denne Advarsel, jeg gerne vil have Lov til at gøre til min. Jeg tror, at et Lovforslag som dette, vedtaget her, vil lede til Misforstaaelser ude i Befolkningen og kun vil kunne fremme en Udvikling ude i Befolkningen, som jeg for min Part maa betegne som i allerhøjeste Grad uheldig.

Om selve den Ting, som har foranlediget, at man i den Kommission, der har haft Sagen til Behandling, er naaet frem til at stille det Forslag, som i alt væsentligt nu ligger paa Folketingets Bord, vil der utvivlsomt ikke være Uenighed noget Sted; den almindelige Harme mod Sædelighedsforbrydere og -forbrydelser er ikke alene forstaaelig, men jeg tænker, at vi alle deler den. Men naar man ser paa et Forslag som dette, er det jo ganske klart, at hvis man skulde indskrænke sig til dette alene, vilde det være meget ringe Ting, der kunde opnaas derigennem. Det eneste, der vilde kunne opnaas, var, at de Forbrydere, som selv ønsker det, som frivilligt melder sig, kunde blive sat ud af Stand til at begaa disse Forbrydelser mere, med andre Ord, det vil utvivlsomt kun komme til at dreje sig om et Faatal af Individier. Den Beskyttelse, som Loven saaledes vil komme til at yde Befolkningen, maa betegnes som overordentlig ringe.

Om naar man dernæst ser hen til de Veje, ad hvilke man vil gaa frem ifølge Lovforslaget, bliver Betænelighederne ikke mindre. Thi det, som Kommissionsbetænkningen tydeligt giver Udtryk for, er, at en Ophævelse af Forplantningsevnen ved Sterilisation ikke medfører en Ophævelse af Kønndriften og altsaa ikke sikrer imod Forbrydelser. Man vil altsaa med andre Ord ikke kunne vælge denne Vej, Sterilisationens Vej, til at nedsætte Sædelighedsforbrydernes Antal.

Der er herefter ifølge Kommissionsbetænkningen endnu kun een Vej at gaa, nemlig Kastrationens Vej, og om denne ved vi, at den vel vil kunne medføre Kønndriftens Ophævelse eller i hvert Fald overordentlig betydelige Nedsættelse, men at den tillige for de paagældende Individier vil faa saa alvorlige psykiske og fysiologiske Følger, at der med god Grund maa tvivles om Samfundets Ret til at paaføre et Individ en saa revolutionær Omskabelse af hans menneskelige Tilværelsesform.

Det er ganske ejendommeligt at betragte dette Forslag om Kastration, ikke mindst naar henses til, at det udtrykkeligt understreges, at Kastrationen ikke maa opfattes som en Straf, altsaa i retslig Betyd-